

МАГЪОСНИКЪ

Това, което ще ви разкажа за Ханъ-Заде — магъосника се случи много отдавна въ Индия. Въ тая велика страна, дето вѣтъра люлъе звънчетата на храмоветѣ и тѣ се смѣятъ и звънятъ „тинкъ-тинкъ“, дето растатъ алени, лилави и бѣли водни лилии и дето ставатъ много чудни нѣща.

Ханъ билъ старецъ съ дълга развяваща се брада и бѣли носи. Той билъ много уменъ и въ очитѣ му винаги блѣщѣла блага искрица. Тѣлото му било превито подъ тежестъта на учението за магиитѣ. Знаелъ какъ да накара кравата да танцува и умѣлъ да превръща лошото настроение на хората въ добро. Злитѣ духове, поглеждайки съ лошитѣ си очи казвали обикновено:

„Иде старецътъ Бѣлата Брада!“

Но щомъ само магъосника тихо произнесѣлъ: „Хаблъ“, тѣ съ исплашени викове се разбѣгвали.

Веднажъ Гулибазъ, рибарътъ билъ много печаленъ. И макаръ времето да било чудесно и вълнитѣ да се смѣли и пѣли, плискайки се надъ раковинитѣ и водораслитѣ, Гулибазъ, колкото и да се мжчелъ, не можалъ да хване нито една риба. Той билъ много беденъ и изхранвалъ себе си и старата си майка само съ продажба на риба. И ако нѣмало риба, нѣмало и какво да ядатъ. Когато се завърналъ въ къщи, той се почувствувалъ много нещастенъ и пожелалъ отъ все сърце щото Ханъ-Заде, за чиято чудновата сила толкова много слушалъ, да дойде и му помогне. Щомъ промълвилъ желанието си, той чулъ надъ ухото си сладъкъ гласъ:

— Ха, ха, ха! Какво се е случило?

И самъ Ханъ-Заде се явилъ изъ подъ земята обвитъ въ пурпурна мантия, изрисувана съ луна и звезди и съ разни чудновати знаци по краищата.

— Какво искашъ? — попиталъ милостиво магъосника.

— О, великий Ханъ-Зеде, днесъ не уловихъ нито една рибка и се върнахъ при майка си съ празни ржце.

Тогава Ханъ-Зеде завъртѣлъ ржце, като вѣтърна воденица и веднага на земята се появилъ мангалъ, направенъ отъ чисто злато. На мангала горѣлъ чуденъ пурпуренъ огънь и димътъ се издигалъ на голѣми бѣли облаци.

Извесно време старецътъ си приказвалъ нѣщо, после вдигналъ глава и казалъ на Гулибазъ: